

[Knud Lind]

Det, vi også bør se på, er forslaget § 2, hvor man har overført strafferammen på 2 år fra lov om euforiserende stoffer direkte til dette lovforslag. Der har man altså ikke haft nogen bekymringer. Man må sige, at det virker en lille smule mærkværdigt, når man ser, at partier som CD, de konservative og venstre ikke ønsker denne udvidelse. Det er jo netop de partier, som har råbt så gevaldigt op om, at vi skulle have fat i de finansielle bagmænd. Når man kommer til spørgsmålet om, hvorledes strafferammen skal være, så mener de altså, at de, der virkelig tjener på det, bagmændene, skal kunne slippe med 6 år, mens vedkommende, som har indsmuglet stoffet eller overdraget det – det drejer sig her om § 191, stk. 1, 2. pkt. – får op til 10 år.

Vi har jo allerede set, at der er faldet nogle domme på helt op til 10 år, og derfor mener vi, at man allerede på nuværende tidspunkt burde tage højde for det. Det mener også Dommerfuldmægtigforeningen og nogle statsadvokater, og derfor kan jeg anbefale ændringsforslaget.

Wilhelm (VS):

VS vil stemme imod fremskridtspartiets ændringsforslag om en højere strafferamme, og vi vil stemme for justitsministerens ændringsforslag om en tidligere ikrafttræden. Jeg kan med det samme sige, at vi vil stemme for lovforslaget som helhed ved tredje behandling, men at vi gør det med den allerstørste skepsis, og at vi i virkeligheden ikke tror på, at denne lov kommer til at virke imod bagmændene, sådan som ministeren påberåber sig. Det vil jeg godt have lov til at udbyde, da vi ikke er betækningsberettigede. Jeg kan sige med det samme, at jeg vil bruge hele min taletid, og der er 9 minutter tilbage, så de medlemmer, der er ligeglade med, hvad vi stemmer om om lidt, kan nå at gå ud og drikke kaffe.

Vi tror, det her er vigtigt, og vi mener, at behandlingen af denne sag har vist, at loven ikke fungerer efter de hensigter, ministeren har lagt frem. Der er et bilag til betænkningen, som består i Københavns politidirektørs besvarelse af udvalgets spørgsmål om, hvordan man begrunder, at dette vil ramme bagmænd, og hvordan virkningen vil være, og hvordan det vil hjælpe politiet. Svaret er endda usædvanlig tyndt, selv i betragtning

af, at det kommer fra Københavns politidirektør. Han anfører 3 eksempler fra den seneste tid. Ingen af disse eksempler drejer sig om noget, der bare ligner bagmænd.

I det første eksempel er han ked af, at det ikke var muligt at opretholde en varetægt ud over 5 uger for en person, der næppe kan straffes. Det, han i øvrigt skriver om det eksempel, tyder på, at det, Københavns politi har lyst til at bruge denne nye paragraf til, er at sikre sig, at man kan varetægtsfængsle og isolere folk på et grundlag, som er overordentlig spinkelt; det er i hvert fald ikke bagmændene, han dér refererer til.

I det andet eksempel blev personen faktisk dømt, uden at man havde denne nye paragraf, og det var ikke en bagmand, det var en person, som var fuldstændig perifer i den pågældende transaktion.

I det tredje eksempel blev personen faktisk også dømt, uden at man havde denne nye paragraf, og der var heller ikke tale om nogen bagmand, men også om en fuldstændig perifer person.

Det er de eneste tre eksempler, politidirektøren remser op som belæg for, at denne nye lov vil hjælpe til at ramme bagmændene. Uden noget som helst belæg i sine egne eksempler slutter han med, at han med disse eksempler fra allernyeste tid klart påviser, hvordan lovforslagets gennemførelse vil – og så forkorter jeg citatet lidt – typisk hjælpe til bedre at ramme bagmænd. Det er der intet som helst belæg for i hans egen opremsning.

Hvis vi går videre til baggrunden for dette lovforslag, ligger den i den diskussion, der har været ført i Ugeskrift for Retsvæsen, hvor et af de resumerende indlæg er skrevet af den juridiske chef for det københavnske politis narkoafdeling, politiadvokat Volmer Nissen. Han anfører i sine argumenter 4 eksempler, og der er heller ingen af disse 4 eksempler, der har at gøre med egentlige bagmænd.

I det første eksempel er han i virkeligheden ked af, at retten frifandt den pågældende. Ja men det ville retten blive nødt til også efter denne nye paragraf. Og det kan altså ikke nytte noget, at Københavns narkopoliti er utilfreds med, at retten somme tider ikke finder, at narkopolitiets bevisligheder er tilstrækkelige. Det er galt nok, at man nedsætter kravene til bevislighederne i narkosager, men det bør vel fortsat være sådan, at når